

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“ — списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пъти); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сжщо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ пределта)—250 лева. III. Само „Църковенъ вестникъ“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковенъ вестникъ“ и притурката, да се адресира до Св. Синодъ, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ржкописи не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Св. Синодъ. Обявления, само пределлатени, се печататъ на последнитъ страници. Плаща сж: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подпис и за всъко останала дума по 2 лева. Официалнитъ обявления на църковнитъ учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агенциитъ последнитъ получаватъ 30% отстъпка.

Царь Борисъ III.

На 30. януарий, рождениятъ день на Негово Величество Царя, всички български състрадаше издума реченото отъ пророка Даниила (II: 20-21): „Да бжде благословено името на Господа отъ вѣка и до вѣка, защото у Него има мждрость и сила, Той промѣнява времена и години... поставя царе, дава мждрость на мждри и знание на разумни“. Той дари на българския народъ мждъръ, опитенъ и миролюбивъ царь, вѣренъ синъ на православната Църква, изпитанъ и проникновенъ държавникъ, каленъ въ две войни за обединението на племето ни пълководецъ. Той пробуди съ нова сила духътъ на нашето славно минало, когато царь и народъ сж се чувствували като едно цѣло и когато — породи това единство — е разщѣптъ въ пълнота българскиятъ гений.

Изживѣхме много преходни дни, дни на исторически градежъ, дни на народни изпитни, дни на надежди и ободряващи изгледи за свѣтли бжднини. Царь Борисъ III оправда надеждитъ на своя народъ.

Роденъ на хубавата българска земя, духовно чедо на българската народна православна Църква, Царь Борисъ III сподѣли съ народа радоститъ на свѣлитъ му подвизи и неспирация му напредѣкъ, а сжщо така и потреситъ на жестокитъ му политически и културно-исторически изпитни.

И днесъ живѣемъ преходни и сждбовни дни на градежъ съ историческа значимостъ. Българската православна Църква възнася топли молитви къмъ Всеподателя Бога да сподоби съ царственъ духъ, съ духовна сила и мждрость любимия народенъ Царь Борисъ III, да го подкрепи въ дни на изпитни и тревоги, да опази душата му будна за всъчко възвишено, да вложи въ сърдцето му Своята милость и правда, та — не само като народенъ вѣнценосецъ, но и като Богоизбраникъ — да ржководи сждбинитъ на народа съ всемошна мждрость и чистиянски разрастъ.

сто сърдце къмъ благоденствие и християнски разрастъ.

† Софийски Стефанъ.

Свѣтътъ трѣбва да се преустрои.

Неутихналата свѣтовна война и събитията, които се родиха въ нейните причини и последици, неумолимо идатъ да утвърдятъ песимизма, че нашата окръжавена епоха не е избѣгнала дебнещата свѣта катастрофа. Въоруженията се развиватъ въ гигантски размѣри, разбира се, за смѣтка на поминъка, морала и духовната култура т. е. за смѣтка на общото благосъстояние на човѣчеството. Бѣсътъ на войната, съ всичкитѣ му ужасни prizрания на катаклизма, сковава духътъ на мира и не му дава свободата да овладѣе чрезъ волята на вѣчната истина просторитѣ на земния животъ, за да се разбере отъ всички, че не съ грубата сила на Марса, а съ горещото чувство на правдата свѣтътъ може да се преустрои. А той трѣбва да се преустрои, защото иначе неминуема е горчивата наща за всички народи и държави, които съ воинственния темпъ на сабли и шикове, на бомби, гранати и газове искатъ да изградятъ своето бждаще, своето надмощие и величие. За никого отъ тия, които обективно, презъ евангелската свѣтлина, изучаватъ историята и настоящето не е тайна, че свѣтътъ върви бързо и се развива болезнено по лъжливи пътища, преследва егоистични и фантастични цели и по лекомислието и самонадйността на мнозина отъ вождоветъ си фатално е изправенъ предъ страшната дилема: да бжде, или не. А той трѣбва да бжде и пребжде отъ добъръ по-добъръ. Но това ще стане, когато бѣлото знаме на мира се развѣе надъ всички морета и материци и духътъ на културното състезание насочи творчеството и прогреса за материалното благоденствие и моралното съвършенство на цѣлокупното човѣчество. Специална грижа за ратниците на свѣтовния миръ — държавници, църковници и общественици — трѣбва да представлява процесътъ, който обхваща националното чувство, особено тамъ, гдето това чувство излиза вънъ отъ границитѣ на справедливостта, за да се ограничатъ амбициитѣ и произволитѣ му и да се възпита да хармонизира своето право съ нуждитѣ на социалната солидарностъ и съ върховния дългъ на човѣка за разумна и нравствена свобода. *Шовинизмътъ трѣбва да се атакува до изнемаже. Миролубието, базирано върху правото и справедливостта, трѣбва да се култивира у всички човѣци, като най-велика всеобемлюща добродетель и неговата нравствена сила и духовна красота да станатъ опоритѣ на свѣтовното преустройство. Това съзнание ще насочи човѣчеството така, че тамъ, гдето звѣрскитѣ инстинкти властно доминиратъ надъ благороднитѣ пориви, гдето грубата сила на варварскитѣ епохи помрачава, сплва и унищожава благословения възходъ на разума и сърдцето за общочовѣшко благо, гдето алчността безразборно посяга върху съкровищата на културата и цивилизацията и чрезъ мечъ и кръвъ съе разруха и смъртъ, ще се яви творението на новия свѣтъ съ всемогъщата сила на Духа, който отъ евангелскитѣ висини презъ уста на ангелитѣ отъ Витлеемъ призовава всички човѣци и народи къмъ миръ и братство. Тогава великитѣ държави и голѣмитѣ нации ще се откажатъ да играятъ съ*

сждбата на слабитѣ държави и малкитѣ нации и, като имъ предоставятъ свободата на всичката възможностъ за разбирателство, приятелство и живо единение, ще впрѣнатъ своя гений къмъ свѣтлото знаме на мира и любовта, което ще обгърне свѣта въ нова, вѣчна и всепобедна мощъ на творчество за съвършенъ и блаженъ животъ. Силитѣ на Марса ще станатъ ордия за благоденствие и върху лицето на земята нѣма да има победители и победени, приятели и неприатели, защото *всички човѣци ще се усъзнаятъ, че сж братя помежду си, деца на едикъ и сжджъ Небесенъ Отецъ.*

Голѣмото дѣло на мира е най-сигурниятъ лостъ да се измѣнти свѣтътъ отъ днешното му критическо положение. Обаче, за да стане това дѣло фактъ и то фактъ съвършенъ, не бива да се възлагаатъ надеждитѣ му изключително върху Хагската институция, мирнитѣ договори — диктати и договори на дипломатическитѣ хитрувания, Обществото на народитѣ и организациитѣ за приятелство и миръ; то трѣбва да стане насжщенъ хлѣбъ на всички човѣци. Въ всѣка държава, у всѣки народъ неговата свещена идея трѣбва да бжде краежгълнитъ камъкъ на личния и социаленъ строй и животъ: отъ утробата на майката до утробата на смъртта — гроба, неговата пѣсенъ трѣбва да съпровожда, ржководи и вдъхновява всѣкого, всѣкога и всѣкжде. Само по тоя пктъ ще стане чудото: *народитѣ да заговорятъ помежду си на разбранъ, братски езикъ, особено въ децания на църквитѣ, училищата, университетитѣ, парламентитѣ, Обществото на Народитѣ и пр. Градътъ на Жанъ-Жакъ Русо трѣбва да стане истинско срдѣточие на човѣчеството, въ основата на което да застанатъ служителитѣ на вѣрата въ Бога и на любовта къмъ ближния.*

Наложително става, щото църквитѣ на православния изтокъ, църквата на Ватикана, Английската епископална църква и църквитѣ на протестантския свѣтъ, въ полето на практическото християнство да се организиратъ въ едно живо тѣло и съ общи усилия да отставятъ и утавърждаватъ Христовото учение за братство и миръ. Тѣ могатъ и длжжи сж да излъчатъ отъ себе си представители, които, поне веднжжъ въ годината, въ столицата на Обществото на Народитѣ да се събиратъ на редовни заседания и то въ сждното време, презъ което заседаватъ и представителитѣ на политическия свѣтъ. Тукъ двата мирогледа, тоя на дипломацията и тоя на духовната истина, трѣбва да се срещнатъ, за да бжде отстранена тъмната сила, която лежи въ основата на свѣтовнитѣ конфликти и да се даде просторъ на свѣтлината за опознаване на истината и за тържеството на правдата, които отричатъ и отниматъ всѣка възможностъ на насилито и несправедливостта да регулиратъ и стимулиратъ живота на народи и държави. И ние сме убедени, че при подобно взаимодействие ще може да се създаде оная благоприятна атмосфера, която ще доближи народитѣ и държавитѣ до великата истина, *че прозрестъ и благоденствието на човѣчеството сж въ пдна зависимость отъ искречностъ и вдушевно приложение принципитѣ на Христовия миръ, крайната целъ на които е постижението: човѣкъ за човѣка да не бжде завръ, а братъ и то братъ преизпълненъ съ любовь, която намира своя триумфъ въ общото благо. И когато свѣтътъ почне да живѣе подъ знака, че всички*

човѣци сж равни предъ Бога, че всички еднакво сж призвани за радост и съвършенство, тогава свѣтът ше почувствува, че е безумие да се работи въ полза на Марса и ше реши голѣмитѣ богатства въ пари, фабрики и материали, въобщо всички производителни сили и срѣдства да отидаат не по пътя на разрушението и смъртта, а въ полето на стопанско-икономическото и духовно-културното състезание, развитие и благосъстояние у всички за всички, обстоятелство, което е най-солидната база за желаното преустройство на свѣтовния живот, на свѣтовния възходъ.

Евангелски истини.

Лук. 18, 10—14.

Удивителна по своята историческа правилност и интересна по своята въобщева стойност е притчата на Господа Исуса Христа за Фарисей и Митаря. Тя бѣ изказана нѣкога предъ тия, „които бѣха убедени въ себе си, че сж праведни, и презираха другитѣ“ (Лук. 18, 9).

„Двама човѣка вѣрвоха въ храма да се помолитъ: единиятъ Фарисей, а другиятъ Митаря“. Първиятъ пристъпваше твърдо и решително. Походката му бѣ тържествена, горделива и самоувѣрена. Той застана близу до светишето. Изягна високо рацетѣ си и започна да се молитъ: „Боже, благодаря Ти, че не съмъ като другитѣ човѣци, грабители, неправедници, прелюбодейци.“

Митарятъ пъкъ стоеше надалече. Той не смѣше да подигне дори очитѣ си къмъ небото. Гръшникъ, великъ грѣшникъ бѣ той. Срамуваше се отъ себе си. Срамуваше се отъ другитѣ. Срамуваше се отъ Бога. Затова се удрише въ гърди и казваше: „Боже, бжди милостивъ къмъ мене грѣшника“.

Фарисеятъ го забеляза. Погледътъ му се спря на Лицето му се намръщи. Следъ това го наново протря. И той продължи молитвата си: „Боже, благодаря Ти, че не съмъ и като това митаря... Обичамъ своя народъ. Не го ограбвамъ. Не го измъквамъ... Изпълнявамъ всички предписания на закона, Поста два пъти въ седмицата. Законътъ предписва всѣки еврейтъ да дава „десетъкъ отъ земнитѣ семена и отъ дървеснитѣ плодове“ (Лев. 27, 30), а азъ давамъ десетъкъ отъ всичко, що придобивамъ. Хвала Ти въздавамъ, Боже, че ме удостои съ вниманието, да имамъ заслуги предъ Тебе...“

Така се молѣше Фарисеятъ. Молитвата му, обаче, не бѣше чута, защото бѣ горделивъ и самонадеянъ, защото горделиво и надменно осждаше другитѣ, грѣшнитѣ, беззаконитѣ. Себе си мислѣше по-чистъ отъ чиститѣ, по-праведенъ отъ праведитѣ. Фарисеятъ отнае у дома си осжденъ, каза Христосъ, а Митаря—оправданъ, „понеже всѣки, който превъзнася себе си, ше бжде униженъ, а който се смирява, ше бжде издигнатъ“.

Християнино, когато тежка скръбъ поминали грѣхове възлѣзла душата ти, спомни си притчата за Фарисей и Митаря!

Влѣзеш ли въ Божия домъ, не забравяй, че не си призванъ за бждешъ върховенъ судия надъ твоитѣ ближни. Може би ти си одаренъ съ висши способности, поставенъ си да бждешъ стражъ и учителъ надъ другитѣ. Може би, съ подвизи на вѣра и добротворство ти си спечелилъ за себе си обаяние и преклонение на народно. Не се гордѣй съ това! Не осждай другитѣ! Не се стреми да ги пенитишь съ всевъзможни срѣдства! Не се осланяй на своята праведностъ и не искай правосъдие у друговѣрнитѣ за своитѣ братя! Защото съ това ти

рушишь единството на вѣрата и светостъта, защото съ това ти не стоишь по-високо отъ онаи, които нѣкога имѣ дързостъта да се моли за себе си: „Боже, благодаря Ти, че не съмъ като другитѣ...“

Помни евангелската мдростъ: Този, който иска да бжде пръвъ, нека бжде последенъ. Искашь ли службата ти да бжде ползотворна и чиста? На очаквай, не искай отъ другитѣ да те зоватъ: учителю, учителю... Бжди смиренъ служителъ на всички. Ако има нужда, прегъни своитѣ юзге и омий нозетѣ на тия, които вѣрватъ въ твоята праведностъ.

Често пакти съ удоволствие ти се подлисавахъ по разни увѣрена, удостоверена, като „прѣвославенъ християнинъ“. Нѣкоя, който по-добре те познава, прочита това, което си писалъ, замисля се и неволно, съвсемъ неволно изрича: Какъвъ хищникъ, прелюбодеецъ, развратникъ е той, а пише, че е православенъ християнинъ... Вчера влѣзе въ сѣда, кждето най-престъпно лжеше, клеветѣше, обвиняваше и се кълѣеше въ своя Богъ, че казва истината!... И мжеше се да повѣрва въ истинността на своята клетва. Въ храма, когато благоговѣяниятъ свещеникъ мине край него съ кадилница въ ржка, той низко се поклати, прекрѣства се, пали свѣщи... Моли се, нагледъ, смирено, кротко. Като го погледнешъ, се помислишь, че прилича на нѣкогашия Митаря. А ако вникнешъ по нѣкакъвъ начинъ въ душата му, ше откриешъ частъ отъ най-тъмнитѣ прояви на ала: ругатни, насмѣшки, хули. Кръсти се и въ сждото време мисли, какво ше направи, като излѣзе вънъ отъ храма, съ кого ше се разправа, отъ кого отговору ше търси за накрѣнено честолюбие...

Християнино, до кога ти, който се считашь бисеръ, свѣтило въ живота, ще гинешъ въ казѣта на демоничнитѣ замисли и разрушения? До кога ше бждешъ носителъ на скръбъ и сълзи въ срѣзата на тия, които сж отхвърлили и презрѣли? До кога ше провлѣжешъ въ Божия домъ себе си да славияш и възвеличавашъ?

Ти си кръстенъ въ името на Троицния Богъ, а често чрезъ скрити тъмни замисли и лицеѣрни деняни отричашъ триликата красота на земния подвигъ: вѣрата, надеждата и любовта. Ти ставашъ по-лошъ, по-жестокъ отъ езичника! Последнитѣ те кланя на идолитѣ, Вѣра и се нагѣва на тѣхната милостъ. Живѣе споредъ тѣхнитѣ „повели“ и „предписания“. А ти?... Нѣкога гордиятъ Фарисей възжелъ да си присвои правата на Бога като Сждия на всички хора. Постаи себе си образецъ на праведностъ и осжди тия, които не сж като него. А ти не само посѣгашъ на Божитѣ права, но се стремишь по нѣкога да отречешъ дори битието на Бога. И всичко това вършишь съвършено спокійно, съвършено естествено. Ти си безбожникъ и въ сждото време се пишешъ по кинигитѣ християнинъ! Дали нѣма да те смутитъ поне за мигъ истината на днешното време? Нѣкога фарисеятъ бѣ осжденъ. Но той все пакъ влѣзаше въ Бога. Затова изглежда по-добъръ отъ днешния Фарисей, който се изгнѣвна горделивостъ, прѣфрено лицеѣрни и по-дала престъпностъ се стреми да загаси въ себе си и последнитѣ искрици отъ вѣрата въ жиния Богъ. Днешнитѣ фарисей граби, убива, инансиала и въ сждото време проповѣдва на разни страни за честностъ, негодува отъ човѣшкитѣ грѣхове, благоговѣе предъ „възвншенитѣ“ идеи за милосрдие, саможертва и родолюбие. Колко възмутителна е тази дързостъ!...

Горко ти, християнино, който и да си, ако живѣешъ съ духа на съвременния Фарисей! Най-мжчно се лѣкува онаи душа, която е заражена отъ горделиво лицеѣрие. Човѣкъ, който носи чѣ себе си тая рана, трудно може да повѣрва, че е на кризъ пътъ, трудно

може да забележи грѣха въ себе си. Горко на това общество, въ което човѣшки фигури произнасятъ лицемерни молитви! Горко на този народъ, който се управлява и ръководи отъ „водачи слѣпи“ . . .

Нѣкога молитвата на Митаря, този великъ грѣшникъ, бѣ приета отъ Бога, защото бѣ изразъ на дълбоко съкрушение и искрено разкаяние. Той се смири не само предъ Бога, но и предъ всички хора. Сърцето му трепна предъ многоликата грѣховностъ. Душата му заплака, смутена и унижена.

Бъди и ти като него! Когато твоятъ жизненъ дъхъ mine край безднитъ на ада и злини възпалятъ душата ти, когато чуешъ, какъ адскиятъ тътенъ се понесе изъ безднинитъ бездни, шумно отмине и свѣтквично потъне въ безконечността, тръгни къмъ свѣтия храмъ; тукъ молитва топла яздѣя предъ Бога и Нему изкажи своитъ печали . . . За добритъ си дѣла нищо не казай. Тѣхъ си извършилъ по Божия милостъ. Моли се само Богъ да те подкрепи да Му служишъ *праведно* и да носишъ името Му *достойно*.

Т. п. Тод.

Изъ Евангелието

Лука 18:10—14

Двама човѣка вѣлвоха въ храма да се помолятъ: единиятъ фарисеинъ, а другиятъ митаръ. Фарисеинътъ, като застана, молѣше се въ себе си тъй: Боже, благодаря ти, че не съмъ като другитъ човѣци, грабители, неправедници, прелюбодѣйци, или като този митаръ: поста два пѣти въ селищата, давамъ десетиятъ отъ всичко, що придобивамъ. А митарътъ, като стоеше недалечъ, не смѣеше дори да повдигне очи къмъ небето, но удрише се въ гърди и казаше: Боже, бѣди милостивъ къмъ мене, грѣшника! Казвамъ ти, че тоя отиде у дома си оправданъ повече, отколкото оная: понеже всѣки, който презрѣна себе си, ще бѣде унизенъ, а който се смирява, ще се въздигне.

Изъ Апостолскитъ послания

1 Тим. 2:1—10

И тъй моля преди всичко да се правятъ просьби, молитви, благодарения за всички човѣци, за царе и за всички, които сѣ на властъ, за да прекратятъ тихъ и миренъ животъ въ пълно благочестие и чистота; защото това е добро и угодно предъ нашия Спасителъ Бога, Който иска да се спасятъ всички човѣци и да достигнатъ до познание на истината. Защото единъ е Богъ единъ холатаятъ между Бога и човѣци — човѣкътъ Христосъ Исусъ, Който отплати Себе Си откупъ за всички — нѣщо въ свое време засиделъстававано, за което азъ съмъ поставенъ проповѣдникъ и апостолъ (истина казвамъ въ Христа, не лъжа), учителъ на езичинитъ, въ вѣрата и истината. И тъй желая мжжетъ да се молятъ на всѣко мѣсто, като въздигатъ чисти раце безъ гнѣвъ и съмнение; сѣщо така и женитъ, облечени прилично, съ срамеливостъ и чѣломжарие да се гиздѣтъ, не съ плетеници, ни съ злато или съ бисери или съ драгоценни дрехи, а съ добри дѣла, както прилича на жени, които се посещаватъ на благочестие.

Изъ Псалмитъ

Псаломъ 111

Блаженъ е оная, който се бои отъ Господа и който крепко обича Неговитъ заповѣди. . . Изобилие и богатство има въ неговия домъ, и правдата му пребрѣва вѣчно. Въ тъмнина изгрѣва свѣтлината на правитъ; тя е блага,

милостива и праведна. Добриятъ човѣкъ се смилява и на земъ дава; въ сѣда той ще даде твърдостъ на думитъ си. Той нѣма да се поклати до вѣка; въ вѣчна паметъ ще остане праведникътъ. Отъ лоша мѣла нѣма да се уплаши; сърцето му е твърдо, уповавайки се на Господа. . . Той прѣсна, разладе на сиромаси; правдата му пребрѣва вѣчно. Нечестивецътъ ще види това — ще се ядосва, ще се стопи. Желанието на нечестивецътъ ще заине.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Изъ „Легендата за царъ Борисъ“

отъ К. Н. Петкановъ

Наближаваше обѣдъ, когато ханската свита изкачи стрѣмината и заслава къмъ водитъ на бунъ потокъ. Не духаше вѣтръ, а цѣлата планина ееше, така странно се блъскаше потока отъ скала въ скала. Борисъ огначало не обрна внимание на шума, но щомъ забеляза плъливата струя на водата, спрѣ коня си и се замисли. Неговата мисль се понесе върху бързата вода и се разяи на сжклопени искри въ челото на голѣмъ камъкъ. Сякашъ роса поръси очитъ му, тъй се избистри погледътъ му. . .

Борисъ забрави за свитата си. Изостави отжпкваната пѣтека, навлѣзе въ сѣчестя, старя гора. На вѣтрѣ въ гората забеляза колиба, а малко по-нататѣкъ откри и кѣщица. Кой живѣеше въ тоя страненъ домъ? . . . Вратата на кѣщицата бѣ отворена. Въ единъ ягъвъ забеляза свѣтлина — горѣше кандило. Пусна издата на коня и пристъпи. До една отъ стѣнитъ стоеше човѣкъ.

— Кой си ти и какво търсишъ въ тоя домъ?

— Азъ съмъ монахъ — Божий служителъ. Чакамъ великия ханъ Борисъ.

— Направно го чакашъ, той нѣма да дойде.

— Моятъ Богъ никога не лъже.

— Тогая азъ съмъ, който лъжалъ — разсърди се Борисъ.

Божиятъ служителъ не отговори, но не се и уплаши. Обърна се къмъ стѣната и се загледа въ картината, която рисуаше отъ една година. Ханътъ не понесе спокойной мѣлчанието на монаха, отиде при него и попита:

— Какво е това на стѣната?

— Картината на Стрѣнинитъ сжлъ.

— На Стрѣнинитъ сжлъ ли каза? Какъвъ е тоя сжлъ?

— Това е Божиятъ сжлъ. Тукъ е нарисувана сжлъбата на всички грѣшници.

— А кжде живѣятъ грѣшникитъ?

— На всѣкжде. Това сж ония люде, които не вѣрватъ въ Богъ Отецъ. А тѣ сж ония, нѣматъ брой. Елате по-близо и погледнете. Тукъ сж лѣжкитъ, крадцитъ и завистникитъ — тѣ сж разнасили изъ свѣта злато, заблуждавали сж чиститъ души, отнимали сж хлѣба на трудолюбивитъ и сж се раздали на людското нещастие. Лъжата е насочила братъ срещу брата, кражбата е направила отъ човѣка вѣлъкъ, а завистята е потопила хлѣба въ злъчка и оцетъ. Тукъ, срѣдъ ти огнени езици сж хвърлени похитителитъ на чѣстѣта, лицемеритъ и ачнитъ — тѣ сж, които сж служили на порока. Похитителитъ на човѣшката чѣстъ сж ония люде, на които утробата на майката служи за яслѣ и гъръ, а въ тѣхъ нѣма семейство и чистъ домъ. Лицемеритъ сж, които разнасятъ изъ свѣта пристружката и ненавистя,

за тях нѣма истина, нѣма свѣтлина. Алчните сж ония, които съ нечиститѣ си и малки уста искатъ да погледнатъ не само хлѣба на бѣдня, торбата на просяка, златото на държавата, плода на земята, но и богатството на срдцето. Тѣ нѣматъ милость, нито жалость, защото сж страдливи и нищожни. Тукъ сж безвѣрниците, разбойниците и диваритѣ. Безвѣрниците сж най-аканитѣ — тѣ не вѣрватъ въ Синъ Человѣчески, тѣ сж, които сж сложили търненъ вѣнецъ на челото Му...

Борисъ не издрѣжъ, и извика съ изплашенъ гласъ:

— Стига! Повече не мога да понасямъ!

Монахътъ го погледна оудено и забеляза:

— Кой си ти, та толкова се изплаши?

— И азъ не зная, кой съмъ! — дълбоко въздѣхна Борисъ.

— Но, който и да си, ти имашъ добро и честно срдце. Погледни въ картината. Тамъ, срдѣ оная свѣтлина е Исусъ Христосъ. Той е благъ, милостивъ и справедливъ. Подъ Негови невидимъ мечъ се преминатъ всички, които не Го познава на този свѣтъ, а всички ония, които служатъ на истината, правдата и любовта, ще се превърнатъ на ангели и нѣма да има за тяхъ нито граници, нито смъртъ, а вѣченъ животъ. А тамъ въ черния огънь е Сатаната. . .

— Сатана ли каза?

— Сатаната е, който краде, убива, прелюбодѣйствува, лъже и тласка людетѣ къмъ ада. . .

Хантъ нѣмѣ сила да изслуша до край монаха. Обърна се къмъ вратата и съ бавни стѣпки се отдалечи. Щомъ излѣзе отъ тоя страненъ домъ и боиятѣ нахлѣтахъ въ него, ханаха монаха, изведоха го и го заудряха съ мечоветѣ си. Себинъ дигна мечъ да го посѣче, но Борисъ застана между него и монаха.

— Кой ти заповѣда да дигнешъ мечъ срещу единъ безвѣщникъ?

— Той е монахъ. Въ нашата земя нѣма мѣсто за христиани. Тази черква трѣбва да се разруши!

Борисъ се разсърди.

— Азъ съмъ господаря на тази земя и азъ съмъ, който ще убивамъ и ще рушя!

Монахътъ поиска да каже нѣщо на Бориса, но той не го остана. Отиде при жребеца си, яхна го и високо извика:

— Звездомире, ние се връщаме. Тази нощъ съмъ твой гоестинѣ.

— Велика е милостта ти, господарю! Днешниятъ день е най-щастливия въ живота ми. На Него дължа тая милость.

— Кой е този, на който благодаритѣ за днешния день?

— Всеишчиатъ Богъ.

Борисъ дълбоко въздѣхна. Славянинътъ го попита:

— Да не се умори отъ дългия пътъ?

— Не, Звездомире, въ мъгла съмъ вървѣлъ до тая часъ. Мъчно ми е за моята слѣпота. . .

Сутринтъ Борисъ взе меча на Звездомире а каза:

— Твоятъ мечъ прилича на кръстъ Господень.

Приближи го до устнитѣ си, цѣлуна кръстовидната дръжка на меча и съ пълно смирение промука:

— Звездомире, отведи ме предъ твоето кандило.

Искамъ да се помоля на Бога да се смили надъ мене грѣшния.

И съ тежки, уморени стѣпки великиятъ ханъ на българитѣ Борисъ се насочи къмъ стаата, въ която едѣва мъждукаше кандило предъ иконата на Спасителя.

Характернитѣ хора сж будната съвестъ на народа.

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ „Маскарадъ“

Въ Народния театръ се представя пиесата на голѣмия руски писателъ М. Ю. Лермонтовъ „Маскарадъ“. Тая пиеса спада къмъ юношескитѣ произведения на Лермонтовъ и е писана близо преди едно столѣтие, ала въпрѣки това тя има положителнитѣ качества на една пиеса, издържана въ всѣко отношение: композиция, действие и жива обрисовка на характеритѣ.

Въ тази пиеса Лермонтовъ ни рисува съ убедителността на голѣмъ художникъ живота на отчаяни комарджии, които, загубили всѣкава опора точка въ живота, проиграватъ всичко, ставатъ въ тежестъ на обществото и свършватъ най-после трагично. Изнасятъ се и престъжленията на всевъзможни мошенци, интригантъ и клоунитѣ на жени, които сж забравили своето предназначение въ свѣта, — да бждатъ добри майки и слуги.

Арбенинъ е единъ затворень въ себе си егоистъ, който въ сждото време е и отмѣстителъ, правни мошенчества, играе страстно на карти и живѣе нервно-напружнатъ животъ. Той все по-дълбоко затѣва въ безпжгненъ животъ. Като силно демонична личностъ, той се увелича дълбоко въ своитѣ страсти и неминуемо би се самоубилъ духовно, ако навреме не се опомнилъ.

И тукъ виждаме възродителната роля на жената — майка и нежна слугиня. Нина, жената на Арбенина, го обича нежно и предано, тя иска да го възроди, да го спаси. И наистина, тя успѣва. Подъ нейно влияние Арбенинъ изоставя предниши си живѣе, става честенъ и намира частъ въ семейството. Ила все пакъ преднишия животъ е оставилъ следи у Арбенина. Въ драмата има и другъ единъ герой — „Неизвестния“, който си отмъщавал на Арбенина, понеже последниятъ го е направилъ нещастенъ, като му е вземалъ голѣми суми на комаръ.

Арбенинъ подозира жена си въ измѣна съ младия князь Звездичъ, у него се събужда пакъ стариятъ егоизъмъ и той занемля да отмѣсти на жена си, която въ сждности е невинна. Нина увѣрвава мъжа си въ своята невинностъ, тя му се кълне, но Арбенинъ, заслѣпенъ въ своето подозрение, не може да схване, че неговата жертва — „Неизвестния“ — разпалва съзнателно у него ревнивостта, и изпълня замисленото: той отравя жена си.

Минаватъ дни. Той се увѣрвава въ невинността на Нина, но е вече късно.

Арбенинъ, — и безъ това много страдалъ въ предниши си животъ, — не може да издрѣжъ загубата на жена си, която съ своята невинностъ го бѣ възродила, бѣ го върнала въ семейството, бѣ му дарила новъ животъ. Той не може да понесе смъртъта на жена си и, следъ мъчителни страдания и угризения на съвестта, полудява.

Тая свършва Арбенинъ, единъ егоистиченъ типъ, разочарованъ и недоволенъ отъ всичко, живѣещъ само за себе си, отчужденъ отъ хората, не стовилъ срдцето си съ общъкъ никого. Той не познава радостта да се слѣе човѣкъ съ живота на другитѣ, да се радва и скърби звездно съ тяхъ, да имъ помага и да ги обича. Чуждъ на тая любовъ, която е най-ценното нѣщо въ живота на човѣка, Арбенинъ загива въ своята затвореностъ и липса на любовъ къмъ ближния.

С. К.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Българската православна Църква е мъченица. Въз книгка 66-та на сл. „Духовна култура“ е обнародвана статия, която заслужава да обърне вниманието не само на духовенството, но и на гражданството. Въз нея сж изложени печални, но сжшвершено насърчителни факти изъ миналото на българската народна черква, отъ които вижда читателя, какви високи по духъ и по доблестъ личности сж представлявали и зашщивавали българската черковна независимост, покрусавана и отъ чужди и отъ нашиенски властници. Отъ нея българското гражданство ще получи поука, че който знае да страда, той ще победи. Примѣрътъ на търновския митрополитъ Климентъ е не само трогателенъ, но и поразителенъ. Има чужди духовенства, които сж възставали противъ науката и противъ свободата на човѣшката съвестъ; за наша честь, нашего духовенство нѣма такъва грѣхове. То е било само преследвано и гононо, както отъ чужденци, тъй и отъ нашинци. Нека трагичната история на нашата черква баде пекъведоителна звезда на нашитъ духовници.

„Миръ“, бр. 10650.

W. W.

Неуспѣхъ на унитарството. Органътъ на католическата църква у насъ в. „Истина“ въ коледния си брой дава кратко историята на унитарството въ България, като признава, че то е свършило съ голѣма несполука. Главната причина за пропадането му авторътъ вижда въ факта, че въ него религията станала предметъ на политиката, а тя (религията), като плодъ на едни въковни традиции, или придобита по едно вѣтрешно убеждение, не се подава на компромиси за каквито и да било външни свѣтски цели. Затова и отъ чисто религиозно гледище това движение къмъ западъ, това съединение съ римската католическа църква не можеше да си пробие пътъ между широкитъ маси на българския народъ... Тая е причината, гдето мизонна убедени смиршененици на това съединение се разочароваха въ борбата си и окончателно се оттегляха.

Точа признание на католическия органъ ни дава право да се попитаме, дали не е настанило време да се върнатъ и малкото останали привърженици на унитарството — да се върнатъ къмъ своята майка-черква. Българската държава е била и е толерантна къмъ всички религии, но ние сме дълбоко увѣрени, че следъ единъ такъвъ поразителенъ неуспѣхъ единственото разумно поведеие е, вмѣсто да се продължаватъ безплоднитъ усилия за дѣленя, да се повърнатъ увлѣчениитъ въ своята народна черква. Има широка почва за религиозна пропаганда, но не у насъ между благочестивото православно паство, а между ония нехристиянски маси, които обитаватъ вселената и които могатъ единъ денъ да залятъ съ своето егичество цѣлата християнска цивилизация. Ние християнитъ отъ разнитъ черкви и да имаме недостатъци ще ги поправимъ сами безъ да целимъ народа си и безъ да създаваме нови религиозни вражди.

„Миръ“, брой 10644

W. W.

Слънцето не чака да го молимъ, за да ни озари съ своята свѣтлина и топлина. Прави и ти добро, доколкото зависи отъ тебе, безъ да чакашъ да те молятъ.

Василъ Узунувъ. Това бѣхмѣ. Романъ изъ свѣтовната война. София, 1936 год., стр. 256, цена 50 лева.

Г-нь В. Узунувъ е единъ отъ малцината наши добри писатели, чинго книги можешъ наведнажъ да прочетешъ отъ началото до края съ наслада, безъ да забележишъ, какъ е минало времето. Той пише естествено, леко и увлѣчително.

Въ току що излъзалия неговъ романъ, както и въ по-раншитъ му такива — „Изгрѣва на свободата“, „Ранни младини“, „Нѣкога въ Македония“ и „Ние“ — авторътъ възпроизвежда нашитъ народни сполуки и несполуки, радости и сѣрби отъ освобождението до 1919 година. Необикновено силенъ и трогателенъ е той, когато възпроизвежда несполукитъ и сѣрбитъ, когато говори: „За поточитъ съзми, пролѣти отъ семействата на загиналитъ.“ Ако биха се събрали ведно въздишитъ и риданитъ на всички озлочестени, — лише той, — то щѣше да стане такъва буря, която би отвлѣла отъ лицето на земята цѣли народи съ тѣхния сраменъ егизъмъ“.

Героиътъ въ романа сж личности сж издържани характеръ: чисти, добродетелни, самоотвержени, идеални, мили. Всички беззавестно обичатъ [родината и съ радостъ отиватъ да мратъ за нея. Сърцата имъ сгрѣва силна вѣра въ Бога и въ правдата. Тѣ често изпадатъ въ мистицизъмъ, усѣщатъ близу до себе си Бога, чувствуватъ, че въ радостъ Му е тѣхната сѣдба. Затова и се обръщатъ къмъ Него съ пламена молитва, въ която намиратъ утѣха, бодростъ и сила. Смъртъта за тия герои, както и за всички хора, е грозна и страшна, но тѣ сж убедени, че който е готовъ да умре, който умира, безъ да го е страхъ, той е по-силенъ отъ смъртъта. Тѣмъ е съвсемъ ясно и Тоаа, че на свобода могатъ да се редватъ само тия, които сж готови да мратъ за нея. Свободата може да цѣвти и вирѣе само надъ юнашки гробници.] Тия, които се боятъ отъ смъртъта, не сж достойни за свобода.

Който иска да види като на филмъ картини [отъ европейската война и да узнае, какъ се проявие ние българитъ, какви доблести показаме, какво бѣхмѣ изобщо въ тая война, нека прочете „Това бѣхмѣ“ — най-новата книга на г. В. Узунувъ.

Доставя се отъ автора. София — ул. „Бр. Милединови“, № 99.

П.

Сп. „Завети.“ Отъ две [години насамъ излиза сп. „Завети“. По своята външна и вътрешна красота, по своето съдържание то стои високо. Не съмъ още срещналъ четецъ, който да не мисли така. То обема цѣлия ни культуренъ животъ — живописи, театръ, художествена и научна книжнина. Отъ всичко личи, че редакторитъ **Никола Т. Балабановъ** и **Мирославъ Миневъ** имать пълно съзнание за своята отговорностъ предъ общество и държава. Родолубивитъ и гражданскитъ чувства, които ги влнуватъ, сж отразени въ всѣка помѣстена картина, въ всѣки разказъ, стихъ, реценция или статия. Четецътъ не може да се научи на редакторската различителностъ въ необикновено красивитъ иллюстрации. Списание „Завети“ е почти догонило американскитъ и германскитъ иллюстрирани списания. У насъ се явиха нѣколко нови списания, които явно подражаватъ на „Завети“, но сж успѣли само въ външната [страни. Усѣтъ за гражданско

превъзпитание въ духа на новото време, борба срещу старата каторжиница въ литература и въ общественост, почит и дарбата — ето кое характеризира сп. „Завети“. Бихъ желалъ всичко семейство да получава това списание! То е много годно за младитъ поколения. То би имъ помогнало лесно да се ориентиратъ и много грѣшки на младостта да избѣгватъ. Въ него по-старитъ поколения биха намирали отидъ. А списанието би било много по-евтино и по-достъпно, ако бжде повече разпространено.

За съжаление у насъ книгата е много обезценена и унижена. Ние не схващаме, че подпопаване кореницитъ на хлѣбното дърво, отъ което живѣемъ. Ние несъзнателно убиваме нашитъ писатели... Дано престане единъ день тая дхувна поруха.

Василь Узуновъ

„Строители на новобългарското образование“, № 1 отъ третата годишнина на библиотеката „Родна книга“, Книгоиздателство „Факелъ“ и имало чубавата идея да издаде по случай стогодишнината на Габровското училище единъ сборникъ, въ който сж застъпени: *П. Беронъ, Ю. Н. Венелинъ, В. Априловъ, Неофитъ Рилски, Неофитъ Бозвели, К. Фотиновъ и Ив. Богоровъ*. Наредъ съ съдържателитъ биографически литературни очерки за тия възродители на българското училище, съставителитъ сж дали ценни извадки изъ съчиненията имъ.

Книгата е илюстрирана както съ ликоветъ на възродителитъ, така и съ снимкитъ на Габровското училище и сегашната Априловска гимназия. Препоръчваме я на всички, а най-вече на учащата се младежъ.

Цена 25 лева. Достая се отъ книгоиздателство „Факелъ“, бул. „Царица Ювюна“, № 1.

СКАЗКИ И СЪБРАНИЯ.

Нашиятъ пръвъ учителъ отецъ Паисий и младежътъ.

На тая тема говори г. Тачо Таневъ. Ще предадемъ по-главнитъ мисли на сказчица.

Отецъ Паисий мое и трѣбва да бжде учителъ на младежътъ, защото единствено той е можалъ да извърши великото дѣло за възраждането на българския народъ. Нашата младежъ днесъ трѣбва да слезва неговия пѣтъ, за да може да приложи неговитъ идеали въ живота. Всѣкидневие не задоволява хората и затова тѣ търсятъ идеали. За нашата младежъ има идеали вѣчнитъ — оставатъ за винаги и тѣ именно изграждатъ историята ни.

Въ личността на от. Паисия има едно особеност, която е характерна за духа на нашето възраждане и почит, може да се каже, за цѣлия български народъ. Тая особеност можемъ да я опиричимъ на птицата Фениксъ. Отецъ Паисий е най-прѣкото доказателство за това, че съ силата на духа може да се възроди единъ цѣлъ народъ. У отца Паисия ние трѣбва да виждаме два образа — единъ младъ, а не както го рисуватъ старъ монахъ — който ситосва изъ цѣла Македония, Панония и странитъ, стоящи на западъ отъ нашата родина и търси материали за нашата история, за да не могатъ чужденцитъ да ни се надмиватъ, че нѣмаме история и българина да не се сричува отъ своето име. И този странствуващъ монахъ се завръща въ България и написва родната си история въ своята тъмна килия въ продължение на много безсънни ноци, за да настѣпи другия, втория образъ на от. Паисия — скромнѣтъ пѣтничкъ съ една малка торба и въ тая торба единъ малкъ томъ — историята на българския на-

родъ. Въ тоя си видъ той обикаля градове и села и просвѣщава своя народъ. Съ своята кратка „историяца“ той разнесе малката искрица, която докара голѣмия пожаръ, въ който изгора могъщата турска империя.

Историята на от. Паисия не трѣбва да се смѣта за толкова ненаучна, колкото се третира въ днешно време, защото, ако погледнемъ въ историята на другитъ народи, като Англия и Германия, ние ще видимъ, че у тѣхъ исторингъ сж писани съ много по-голѣмъ процентъ легенди, отколкото тая на отецъ Паисия.

Всички млади българини трѣбва да се поучатъ отъ дѣлото на от. Паисия, отъ неговото голѣмо *постоянство*, съ което той поде своето дѣло на апостолство. Това постоянство трѣбва да завладѣе и нашата младежъ и да бжде съпроводено отъ голѣма любовъ къмъ родината. Предъ подвига на духовното творчество и предъ подвига на апостолската дейностъ на от. Паисия ние трѣбва да се прекланяме винаги.

Младежътъ на България трѣбва да обикне родината си и труда за нея, за да може да достигне всебългарския идеалъ.

Незаяниятъ гробъ на отца Паисия е въ сърцето на всѣки българинъ и той го зове къмъ работа за шастнето и благополучието на нашия народъ.

Н. Д. Ковачевъ.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Цифри изъ българската статистика

Грамотнитъ лица въ България възлизатъ на 2,621,093 души т. е. около половината отъ цѣлото население.

Д-вото за покровителство на животнитъ има 253 члена, а д-вото за покровителство на слѣптитъ въ България има само 110 члена.

Въ българскитъ затвори има 120 души арестанти, които сж надъ 70-годишна възраст.

Преди 35 години въ София е имало 6854 жкци за жи вѣне, а сегашна 29,579.

Въ България има около 325 ожениени мъже, които сж 20 години по-възрастни отъ женитъ си. Ожениени жени, които да сж 20 години по-стари отъ мъжетъ си, има само 6.

По Рила има около 145 езера, а по Пиринъ — повече отъ сто езера. Всички дължатъ своето образуване на ледниковата ерозия. Поради това, тѣ сж единъ отъ най-положителнитъ доказки, че Пиринъ, Рила и за аднитъ Родопи презъ ледниковия периодъ сж имали ледници отъ алпийския типъ.

Презъ 1930 г. единъ волъ е струвалъ срдно 4015 лв. Сега струва около 1900 лв. Една крава е струвала срдно 3200 лв. Сега струва 1600 лв. Надницата за обикновенъ работникъ е била срдно 54 лв. 61 ст. Сега — 36 лв.

Борбата на Германското духовенство. Завчера, на 12 то, е било прочетено въ всички протестантски църква на Прусия едно окръжно, съ което се призовава паството да продължи борбата си за вѣрата. Въ началото още на посланието се опровергава твърдението на националъ-социалистическата печать, че се било ужъ постигнало съгласие между протестантската църква и правителството. Почнатитъ въ него се казва:

„Държавата учреди специална комисия за управление на църквата. Църковнитъ съветъ счита тая мѣрка за недопустима и противна на християнската свобода“.

Посланието се свършва съ следнитъ думи на апостола Павла къмъ коринтианъ: (2 Кор. VI:9) „Смѣтатъ ни за непознати, а сме добре познати. Смѣтатъ ни за умираци, а ето, живимъ сме. Наказватъ ни, ала немогатъ ни умъртви Огочаватъ ни, а ние винаги сме радостни. Бедни сме, и мнозина обогатяваме. Нѣмаме нищо, а всичко притежаваме“.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДЪЛЪ

Окръжно № 144 отъ 13 януарий 1936 год. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: Продължава се, до второ нареждане, мандатътъ на сегашнитѣ църковни настоятелства

Ваше Високопреосвещенство,

На 28. I. 1936 год. източа дногодишнитѣ служебен период на сегашнитѣ църковни настоятелства, които бѣха избрани на 28. I. 1933 год. По силата на чл. 85 отъ Екзархийския Уставъ, презъ м-цъ януарий 1936 год. следваше да се произведатъ избори за нови църковни настоятелства. Възъ основа на чл. 87 отъ Екз. Уставъ Св. Синодъ поиска съгласието на Правителството за произвеждането на избори, по последното не се съгласи. Поради това, въ заседаниета си на 28. XII. 1935 г. Св. Синодъ реши за сега да не се произведатъ избори за нови църковни настоятелства, а да се продължи, до второ нареждане, мандатътъ на сегашнитѣ настоятелства.

Това съобщаваме на Ваше Високопреосвещенство, за да направите своевременно по-нататъшни разпореджания.

Предпоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.

Окръжно № 8792 год. 31 декемврий 1935 год. на Св. Синодъ до епархийскитѣ началства въ Царството: По въздигането паметникъ на св. Кирилъ и Методий.

Ваше Високопреосвещенство,

Въ София е образуванъ Комитетъ за въздигане паметникъ на св. св. Равноапостоли Кирилъ и Методий, който е подъ ръководството на г-на Министра на Народната Просвета. За да засили своята дейностъ, този комитетъ е решилъ да създаде навсѣкжде изъ Царството покомитети, да устройва концерти, градиски уселения и др.

Имайки предъ видъ високо културната и благородна цел на Комитета, Св. Синодъ въ заседанието си на 21. XII. т. г. реши да Ви прикани, Ваше Високопреосвещенство, да наредите до уведомлениитѣ въ Богороданата Ви епархия служебни лица и учреждения да даватъ на този комитетъ и на покомитетитѣ своето изъ-големо съдействие.

Предпоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.

Окръжно № 8794 отъ 31 декемврий 1935 год. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства: По намаляване цената на св. Библия и Новия Заветъ.

Ваше Високопреосвещенство,

Презъ 1935 година Св. Синодъ, съ Божия помощъ, издале на кубавъ роденъ едикъ цѣлата св. Библия. Съ похвална ревностъ о. о. благоговѣйни свещеници занесоха това божествено и свето Писание по градове и села, лето жаждитъ за духовна храна християни бързаха и бързатъ да се снабдятъ съ тая Книга на книгитѣ.

Поради настъпналата, обаче, финансова криза и въ желанието си да даде възможностъ и на най-беднитѣ да

си набавятъ словото Божие, Св. Синодъ, въ заседанието си на 23. т. м. реши — св. Библия да се отстъпва за напредъ на св. Митрополии по 70 лв., а Новиятъ Заветъ — по 15 лв. единиятъ екземпляръ. Св. Митрополии пъкъ могатъ да продаватъ единъ екземпляръ св. Библия по 80 лв., а Новия Заветъ — по 20 лв., но цената на тия две книги въ никой случай да не е по-висока отъ определенитѣ. Обаче, ако св. Митрополии искатъ да улеснитъ християнитѣ и пласиратъ повече екземпляри, могатъ да ги продаватъ по сжитѣ цени, по които ги получаватъ отъ Св. Синодъ.

Горното като Ви съобщаваме за сведение и изпълнение, приканваме Ви, по решение на Св. Синодъ, да назначите една комисия, която да констатира съ протоколъ — колко екземпляри св. Библия и Новия Заветъ има непродадени въ св. Ви Митрополия въ деня на получаване настоящето Синодално окръжно, като преписъ отъ протокола се изпрати въ Св. Синодъ. За всички продадени до този день екземпляри св. Библия Митрополията да се отчете по 100 лв., а отъ Новия Заветъ — по 20 лв.

Предпоръчваме се и пр.

Наместникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.

Одобрені кандидатури за свещеници. Св. Синодъ е одобрилъ кандидатуритѣ на следнитѣ кандидати за свещеници.

1) Кирилъ Константиновъ Високолийски — въ с. Периволь, Кюстендилско. 2) Григоръ Димитровъ Ивановъ — въ с. Недѣлище, Големко. 3) Константинъ Стояновъ Пачарзовъ — въ с. Големо-село, Дупнишко. 4) Георги Илчевъ Поповъ, кандидатъ за свещеникъ на II епонория при храма „Св. Богородица“ (при киноларма) въ София. 5) Йорданъ Стояновъ Митревъ — въ с. Сирински, Радомирско. 6) Минко Радевъ Димитровъ — въ с. Ржево, Пловдивско. 7) Драгомир Ивановъ Тодоровъ — въ с. Меловникъ, Бялоградчишко.

Пенсионирани свещенослужители. Св. Синодъ е далъ разрешение да бждатъ освобождени отъ епонорийска служба, съ право на пенсионирание, следнитѣ свещенослужители.

1) Свещеникъ Георги Стояновъ отъ с. Очуша, Ихтиманско. 2) Свещ. Антонъ Дуловъ отъ с. Мененково, Т. Пазарджишко. 3) Свещ. Стоянъ Илчевъ отъ с. Св. Царъ Борисъ, Панагюрско. 4) Свещ. Лазаръ Н. Ивановъ отъ с. Салово, Асеновградско. 5) Свещ. Тодоръ Ив. Терзиевъ отъ с. Давидково, Асеновградско. 6) Свещ. Иванъ Маленовъ отъ с. Свѣжень, Карловско. 7) Свещ. Илия А. Ивановъ отъ с. Орхово, Асеновградско. 8) Протоиерей Ангелъ Градевъ отъ с. Шърклево, Русенско.

Назначени чиновникитѣ въ Св. Синодъ. Св. Синодъ е преназначилъ *Димитър Секуловъ*, машинописецъ, за книговодителъ; *Димитър Капаровъ*, пом. администраторъ на „Църковенъ вестникъ“, за книговодителъ и завеждащъ книжния складъ; *Иванъ П. Кръстевъ*, книговодителъ и завеждащъ книжния складъ, за пом.-администраторъ на „Църковенъ вестникъ“.

Въ съдебнитѣ отдѣли е назначенъ *Никола Кочавчевъ*, а за машинописецъ *Никола Арабаджиевъ*.

Врачанска епархия. На 14. I. т. г. Православното християнско братство въ с. Крушовене, Орховско, даде забава съ пиесата „Майчино сърце“ отъ Борозановъ. Забавата бѣ посетена масово и отъ с. Борилъ, Орховско и отъ сѣлата Славовица и Орховица, Плъвенско, 1100 лева отъ чистия приходъ отъ тая забава се дадоха за детската трапезария при училищата въ с. Крушовене.

I. У насъ.

Боговляненският водосветъ и парадъ. Миналата неделя, на 19 т. м., въ 10 $\frac{1}{2}$ часа пр. обѣдъ, на площада „Александър I“, въ специално притовтенъ павилионъ, бѣ отслуженъ тържествено Боговляненският водосветъ отъ Негово Високопроещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ, въ съслужение съ Тѣхни Високи Преподобни Архимандрититѣ Кирилъ и Йосифъ и многобройно духовенство.

На водосвета присъствуваха Тѣхни Величества Царьтъ и Царицата, Негово Височество князь Кирилъ Преславски, г. г. министритѣ, начело съ министеръ-председателя г. Кюсевиановъ, генералитета, офицерство, официални лица, войскови части и многохладенъ народъ. Следъ свършване на водоосвящаването, Негово Високопроещенство, придруженъ отъ Негово Величество Царя, военния министъръ и войсковитѣ началници, поеръ всичкитѣ и народа. Произведенъ бѣ следъ това строенъ парадъ, командуванъ отъ г. полковникъ Луканъ и приетъ отъ Негово Величество.

Презъ време на парада Високопроещени Стефанъ вѣднѣя въ Дворца, дето е поръсилъ малката княгиня Мариа Луара.

Избори за църковни настоятелства нѣма да се произвеждатъ. Мандатътъ на сегашнитѣ, който изтичатъ на 28. I. т. г., е продълженъ за неопредѣлено време.

Учебнитѣ занятия въ Софийската и Пловдивската духовни семинарии сѣ възобновили на 22 т. м.

Поклонничество до Иерусалимъ и други свети мѣста въ Палестина. И тази година за великденскитѣ празници ще се уреди църковно-поклонническо пѣтуване до Иерусалимъ и други свети мѣста въ Палестина. Ваети сѣ всички мѣрки това пѣтуване да бѣде уредено образцово въ всѣко отношение и да бѣде на възможно най-достъпни цени.

Чиститѣ приходи, ако такива се осъществятъ, отиватъ въ полза на фонда „Постройка на български църковно-народенъ домъ при Божия гробъ въ Иерусалимъ“. За всички справки интересуватитѣ да се обръщатъ до канцеларията на Св. Синодъ.

II. Въ чужбина.

Въ англиканската църква (Англия) социалната проблема е все по-вече предметъ на особено внимание. Съобщение на нѣко неодавна на това мѣсто за голѣмото църковно-социално събрание, станало въ лондонския грамаденъ салонъ Албертъ-Холъ, масово посетено, намирява сѣ подъ покровителството на кентерберийския архиепископъ, председателствувано отъ Йоркския архиепископъ. Главенъ говорителъ билъ самъ председателтъ. Той наблегналъ на дължността на църквата да изостра съблѣгата на хората по всички въпроси на земния имъ животъ. Даже и на такива християни, които особено чувствуватъ съвременитѣ нужди

и бързо реагиратъ, трѣбва постоянно да се напомня за дачата, да употрѣбятъ всичкото си влияние за намаление човѣшката мизерия, което отстранява хиляди хора да живѣятъ единъ животъ на Божий деца и да растатъ духовно. Голѣми социални злини, като недохраненост, лошитѣ жилищни условия, безработицата и т. н. спъватъ и плашатъ човѣка да се стреми къмъ по-висши блага. Едно несериозно извѣнение е обяснението на тия условия съ стопанската необходимостъ. Вѣрно е обратното, че цѣлата стопанска система на цивилизования святъ е изела една фалшива насока. Очевидно е, че въ тая система има нѣщо нередно, шомъ на нѣкои мѣста съ такава леснотия се трупатъ богатства, а се спѣва търговията, защото въпрѣки многото стоки тѣ нѣматъ плащението. Досежно жилищнитѣ условия архиепископътъ изтъкналъ, че въпрѣки всичко добро, което въ това отношение се е направило отъ мѣстни власти и отъ самата църква, все има още много какво да се прави за отстраняване злото. По-нататъшъ той засегналъ въпроса за безработицата, която отчуждава човѣка отъ обществото и другаритѣ му, и казалъ: „Тукъ не е най-страшното глѣдѣтъ, нито физическитѣ нужди, нито духовната празнота и досада, на които е изложено безработнитѣ, а най-страшното е разрушението на неговата личностъ“. На тази голѣма опасностъ християнското обръца най-вече внимание (откожкото всѣкакви други религии) понеже това отговаря най-дълбоко на сжщната на християнството, което излиза отъ отношенията на хората къмъ Бога като тѣхнѣ баща и на ближнитѣ като членове на Божие семейство.

Ние предадохме по-рано сжществената частъ отъ решенията на това събрание.

Сега се съобщава, че като по нататъшенъ *практически резултатъ* на това бележико събрание на англиканската църква е било отправено едно изложение до английския министъръ-председателъ Stanley Baldwin. То било подписано и отъ везелитѣ въ събранитото участие епископи, между които и Йоркскитѣ архиепископъ, лондонскитѣ епископъ, личфилдскитѣ епископъ, степнейскитѣ епископъ и пр., както и водачитѣ на християнския съюзъ за работничитѣ — священнитѣ Киркъ и Демантъ. Въ него се настоявало, англ. правителство да вземе въ внимание предлаганата отъ събранито програма по социално-стопанскитѣ нужди. На правителството се обещавало въ това отношение една широка поддрѣпа на англиканското християнство. Като примѣръ на особено нуждаеща се отъ поддрѣпа частъ отъ народа се посочвали миннитѣ работници, които водѣли единъ животъ, недостоеенъ за християнското общество.

„Изповѣдно християнство“ се нарича единъ съюзъ, който сжществува въ Англия. Той ималъ неодавна голѣшино събрание въ лондонската зала Saxton. Председателъ е билъ лондонскитѣ (англиканския) епископъ. Въ отчета за изминалата година се подчрѣтавало, че съюзътъ, който си поставилъ за задача да се напѣдлатъ въ широката общественостъ основнитѣ християнски вѣрски истини, това е вършилъ чрезъ държане събрания подъ открито небе, чрезъ проповѣди, чрезъ печачно слово, както и чрезъ уреджане на вечери на дебати за отблъсване безбожническата пропаганда. Така, напр., презъ течение на мин. година [само въ Лондонъ билъ организиранъ подъ открито небе 1379 събрания. Съюзътъ сътрудничалъ въ братско практическо единство съ равни представители на христ. църкви. На края на събранито единъ гръцки духовникъ благословилъ събранито.

Адолфъ Щюкеръ е първиятъ, по време нъзначение, и най-голѣмъ германски пасторъ ратникъ за една народно-социална църковна дейностъ. На 11 декември

1935 г. сж се напълнили 100 години от неговото рождение (роденъ на 1835 г., починалъ на 1909 г.). На всъдкѣ въ Германя на този день сж почели паметата на Адолфа Шюкера. Той е проповѣдвалъ да помагате на тѣзи въ обществото, които сж оставени безъ наследство въ него; да се боримъ за Христа, до като народътъ обикне Бога, безъ Когото той не може нито добре да живне, нито добре да умре*. Предъ разраствания се индустриализъмъ той поставялъ изискването: „времето на голѣмитъ градове трѣбва да бже време на голѣмата любов“. Той се застъпвалъ за „апоството на малкия човѣкъ“ и въ тоя смисълъ изтъквалъ голѣмото значение на сътрудничеството на мирнитъ въ църквата.

Институтъ за религиозно възпитание, подиръ дълга подготовка, най-сетне, неотдавна, билъ откритъ въ гр. Лондонъ. Осъществено му извършилъ Йоркскитъ (англиански) архиепископъ. Присъствували повече отъ 200 представители на разни народни училища и по-висши учебни заведения. *Целта* на института е да оказва помощ на учителитъ въ тѣхната тежка, но жизнено важна задача на християнското възпитание.

Институтътъ иска да насърчава изследвания за най-добрия начинъ на възвѣстаняване християнската вѣра въ съвременното духовно състояние на сѣята. Той има свое списание „Религия и възпитание“, а сжщо и други издания. Неговъ почетенъ секретаръ е Д-ръ М. Тапау (известенъ водачъ на студентческата християнска младежъ и акуменически дѣвецъ).

Въ Германия се водятъ голѣми борби за християнското възпитание. Това се дължи както на хитлеризма (или национал социализма), който съ своята расистска и иманентна идеология (стоеща по много сжществени въпроси въ противоречие съ християнството) иска да вземе (чрезъ държавата) напълно въ ржцетъ си възпитанието на младежта. На това се противопоставя църквата (и дветъ христ. църкви — протестантската, и особено изповѣдническата, и римокатолическата), които защитаватъ свободата на възпитанието, поради свободата на съвестта и вѣрата. Борбитъ се възлага и на новоземичнитъ течения (въ които се криятъ старитъ безбожнически кадри въ Германия), които искатъ да си ржчатъ пѣтя, като настояватъ да се отстраня въськакво християнско възпитание отъ училищата. Така нареченото „вѣрско нѣмско движение“ (подуретическото антихристиянско течение на проф. Хауеръ) настоява за едно „общо училище“ въ цѣла Германия, въ което да нѣма никакво изповѣдно възпитание; религиозното възпитание да ставало само по църквитъ. Вѣдсто религиозно възпитание да имало въ училищата обучение въ германска самобитност, която, върѣски всички рѣчки въ миналото и чужди влияния, се запазила. Къмъ тия чужди влияния това движение числи и християнството, което стояло въ непреодолимо противоречие съ нѣмското пѣвично сжщество. „Долето християнскитъ изповѣдания упражняватъ върху народа своето мощно влияние, не може да дойде германскитъ народъ до своята самобитност и да развие своята нѣмска душа. Изповѣданията не желаятъ народността. Тѣ не желаятъ нѣмца, а християнина самъ по себе си“.

Напротивъ това, изъ срѣдитъ на протестантската (изповѣдническа) църква се заявява, че споредъ библейската вѣра никога не е имало „християнинъ самъ по себе си“. Такъвъ християнинъ иде не отъ библейското учение, а отъ изповедания либерализъмъ. Евангелскитъ християни (лютеранитъ) се чувствуватъ като нѣмци, които сж християни и изповѣдатъ ясно и изречно своя народъ и своята държавна. Това, което разделя и различава лютеранската вѣра въ Бога отъ вѣрата въ Бога на „нѣм-

ското вѣрческо движение“, това е безисторичността на „нѣмската вѣра“. У тая последната се касае само за една идея за Бога, която се извежда отъ расовата душа, отъ нѣмската кръвъ и нѣмския духъ; така Богъ в нѣмската идея, но не и действителността. Богъ въ християнството се е въплотилъ и въ Исуса Христа е станалъ историческа личност, даже е станалъ сътворителъ на историята, за което ни свидетелствава и историята на нѣмския народъ. Цѣлото духовно оживление, цѣлата политически-социална нужда на народа въ миналото и днешнѣ има за своя причина това, дето публичнитъ и политическитъ животъ на народа сж били откъснати отъ коренитъ на християнската вѣра. Ето защо на поврата на народа къмъ Христа въ всички области на живота, и особено въ областта на образованието и възпитанието, трѣбва да се гледа като на нѣщо решаващо въ настояше време. Въ действителност, въ т. н. „нѣм. ко вѣрско движение“ се касае за една съвършено нова религия, която стои въ най-остро противоречие съ действителнитъ вѣрски основи на нѣмския народъ и която разкрива една простота и запазила да предизвика една „културна борба“, която ще премахне народната общност.

Международна академия за християнска социология е основана въ Англия. Споредъ изработения отъ нея планъ на работа презъ текущата зима, тѣ ще уреди въ различни английски градове сказки съ дебати по въпроси изъ областта на социално-политическия животъ на днешното време. Между другото предвидено е да се говори за изваденитъ въ последнитъ години папски енциклики („*Recurvovarium*“ и *Quadragesimo Anno*“) по социалнитъ нужди и въпроси, социологичното на реформната програма въ Англия, еволюцията на съветския режимъ, социално-християнскитъ стремления на лѣвитъ и крайно лѣвитъ течения въ романскитъ страни, безбожническата пропаганда въ свѣта, православната църква и тоталната държавна, Академията има за членове римо-католици, англикани и православни. Нейната програма е: да ржзучи въ нейнитъ дълбочини отъ християнско гледаше социалната проблема; да поддържа приятелски отношения между ръководни християнски социолози и да възвѣстувана не толкова върху маситъ, колкото върху отдѣлнитъ хора.

Сътрудничество между свещеници и психиатри въ Сев. Америк. Штата се старе да създаде и поддържа едно сдружение за „клиническо обучение на богослови (студенти)“, което сжществувало вече 10 години. То гледа да запознае студентитъ по богословие съ лѣчбнитъ срѣдства на психиатрическитъ заведения. Обучаванитъ се намиратъ подъ ръководството на специалисти и се занимаватъ съ проблемитъ за душевно болнитъ, теоретически и практически, отъ 3 и 6 до 12 месеца. Надлежнитъ кражове очакватъ много добри резултати отъ едно сътрудничество на духовния лѣкаръ съ физическия лѣкаръ на душевно болнитъ.

Пакъ отъ подобно сътрудничество проявяватъ интересъ и въ Англия. Неотдавна салбурскитъ епископъ въ една епархийска конференция изразилъ настоячиво желание, реченото сътрудничество да стане колкото се може по-сърдечно. И отъ дветъ страни трѣбва да се засилитъ познанията за сжщността на душевно болнитъ и да се вземе присърдечо сждбата на душевно болнитъ. Мнзвизна психиатри вече сж видѣли, колко благотворно сж влияели църквитъ на лѣкуването на болнитъ. Но и църковницитъ трѣбва въ това отношение да бждатъ по-добре обучени. А сжщо и въ модерното лѣкуване на душевно болнитъ трѣбва да се взема въ съображение много по-вече християнската вѣра. Речениятъ епископъ посочилъ на единъ примѣръ въ своята епархия. Свещеникъ отъ епархията му J. Mai-

Hard откупа едно голямо болнично заведение и го обръща въ лечбено заведение за душевно болни, въ което едновременно и съвместно ще работят църквата и лекаритѣ. Този новъ и важенъ опитъ щѣ да бѣде подъ надзора на министерството на народното здраве.

Дейна грижа за болнитѣ проявяватъ църквитѣ въ Филипинитѣ. Както римокатолическата, тъй и протестантската църкви сѣ открили редица свои болници по всички направления на тия острови, и сѣ уредили лѣкарски грижи и въ най-отдалеченитѣ и загъгнени мѣста. Пуснали сѣ за сѣщата целъ и стотини милосърдни сестри, специално подготвени за целта въ разнитѣ болници. Това се отразявало много благотворно на простото селско население, особено въ връзка съ тропическитѣ болести.

Папата и мирътъ е една тема, която продължава да занимава християнски (включително и римокатолически) свѣтъ, колкото по-вече се нависватъ и сгъстяватъ облацитѣ на опасностъ за една нова всеобща война и колкото по-вече (въ противоположностъ на много други църковни пастири и водачи) папата или мѣлчи или говори неясни приказки за мира. Общиятъ повикъ срещу това държане на папата, видя се, е станалъ причина папата напоследък да се обади. Какво казва той? Върблата на декемврий м. 1935 г., при произвеждане новитѣ 20 кардинали, папата, въ тайната конференция, въ речта си, между другото, казва: „Ние не пропуснахме, както въ миналото, тъй и въ настоящето да запазимъ нашата мисия на добра воля къмъ всѣка страна, и нѣма това да пропуснемъ и въ бъдеще. Ние усърдно желаемъ мира и се стараемъ да го докараме. Ние се молимъ Богу за единъ миръ на справедливостъ, истината и любовта къмъ ближния. Това нека да бѣде едно предупреждение особено къмъ ония, които все още се чувствуватъ засегнати да се чуудатъ и да се възмущаватъ отъ това, че ужъ не сме изпълнявали нашата божествена мисия като господари на върващитѣ“. Срещу многократно подигнатитѣ въ странство обвинения, че папата преобръгна своитѣ длъжности по въпроса за мира, папата заявилъ, че той би сторилъ подобно ако мѣлчи, за да не бѣде криво разбранъ (ако говорѣ)! Обаче, както по-рано, той и следъ това бѣлъ заетъ съ грижата за мира въ цѣлъ свѣтъ. . .

А на 12 тогу по случай тържественото откриване академическата година на папската академия въ Римъ, папата, между другото, казалъ: „Следъ тия спокойни часове, прекарани въ тая спокойна срѣда, ние мислимъ за тъмнитѣ и застрашителни области, които се надигатъ отъ всички части на национална и международна хоризонтъ“. И още добавилъ: „Ние все още запазнаме настръхнателенъ оптимизъмъ съ надежда, че отъ нѣкоя точка на тая мраченъ вѣкъ ще блѣсне свѣтлината и ще се появи джгата на тая миръ, на тая справедливостъ и на тая истина, за които ние трѣбва да живѣемъ и да работимъ“.

Още преди два месеца английскитѣ „Guardian“ бѣше казалъ (въ една статия, озаглавена „мълчанието на папата“), че мнозина напрасно очакватъ едно ясно и указателно слово на папата по въпроса за тъй ясно и конкретно нарушения или пъкъ заплашаванъ миръ. Тия дуни напълно ваятъ и подиръ като папата отново на два пѣти е говорилъ съ приведенитѣ отъ насъ по-горе негови думи.

Внимателнитѣ къмъ Ватикана официозъ на вѣшното министерство въ Прага в. „Prager Presse“, по поводъ на първата папска речъ предава (въ броя отъ 17. XII. 1935 год.) заключението на своя римски кореспондентъ, който казва: „Макаръ, че речта на папата да избѣга да вземе едно прѣко становище къмъ съби-

тията въ Абисиния, между тукашнитѣ неутрални наблюдатели тя се тълкува като едно застъпничество за Италия срещу Абисиния“.

Шведскитѣ архиепископъ Айдема е отъправилъ единъ позивъ до върващитѣ, за да подкрепятъ усилията на Обществото на народитѣ.

Въ него той казва, че християнски дългъ е не само солидарността на единични лица, но също и солидарността между народитѣ, които получаватъ изразъ чрезъ организацията на режима за международното право. Тоя режимъ на международното право има не една слабостъ и Обществото на народитѣ не е още достатъчно силно, за да осигури и запази самъ тоя режимъ, и за това трѣбва всички християни искрено и сериозно да подмогнатъ закрепването на тоя международенъ редъ.

Всемирниятъ лютеранскъ конгресъ, станалъ м. г. въ Парижъ отъ 13—20 октомврий, е ваялъ, между другото, следнитѣ резолюции:

1. **По основата на лютеранското изповѣданіе.** По отношение нападкитѣ отъ страна на противнически духовни течения срещу християнството и по отношение опасноститѣ, които произтичатъ за църквата Христова отъ промѣнитѣ въ стопанския, политическия и духовния животъ, задача на лютеранската църква е, да е проикната отъ основата и съдържанието на своята вѣра, както тя е засвидѣтелствувана въ св. Писание и въ апостолскитѣ книги на лютеранската църква и, отблъсквайки всѣкакви отнесности, да приема и по-нататък да предава дарениитѣ на свѣта Божии животъ чрезъ историята на откровението въ Исуса Христа.

2. **Църквата и богословската работа.** Понеже въ сегашно време се явява необходимо въ цѣлия лютеранска свѣтъ да се осъзнае отново собствената сѣщина и задача на лютеранската църква, затова съ настоящето вселютеранскитѣ конгресъ призовава най-настойчиво всички части на лютеранската църква, също и научно да се занимаватъ най-усърдно съ основнитѣ на нашата вѣра. За да се подтикне това изучаване, натоварва се изпълнителнитѣ комитетъ да подготвятъ да бѣде издадена, съ сътрудничеството на ръководити лютерански богослови, единъ сборникъ отъ общодостъпни, но починачи на научна основа принципиални статии за сѣщината и задачитѣ на лютеранската църква въ наше време. Това да бѣде едно свято и ясно свидетелство предъ другитѣ църкви и предъ свѣта за нашата вѣра.

3. **Възпитанието на младежта.** Една основно-положителна задача на църквата е християнското възпитание на младежта, съгласно заповѣдта на Христа и произтичаща отъ необходимостта да бждатъ крѣпчавани деца. Колкото и да сѣ безсѣмнени правото и длъжността на държавата да възпита своитѣ младежи да станатъ добри членове на народа, които се сраставатъ и нагодяватъ въ нейния организъмъ, все пакъ е необходимо да се запази неограничено правото на църквата да възпитава християнски, било въ смисълъ, че тя е въ правото да има за целта свои собствени училища, било въ смисълъ, че тя сътрудничатъ въ изграждане по съдържанието и форма религиозното образование въ училищата. Църквата трѣбва да настоява на това, да има мѣсто и време (при всички уреди на държавното възпитателно дѣло) за утвърждаване на младежта въ основнитѣ на нашата вѣра и животъ, споредъ св. Писание и нашето изповѣданіе, съ което тя прави най-добрата услуга и на самата държава.

„Pro Deo“ се нарича една междуцърковна комсия, която се състои отъ представителитѣ на англиканската църква, римо-католици и англиски протестантски

църкви. Тя се занимавала през последните месеци твърде усилено съ съставне на пляч да основе една специална християнско-апологетическа литература и съответни мѣста за продажне тая литература. Ще се откриели книжарници подь името „Pro Deo“ въ най-оживенитѣ улични и площици въ разнитѣ английски градове, въ които да се продава въпросната литература, състоища отъ пламненни и лесно разбрани пропагандични книги за християнството, годни да приличатъ къмъ себе си хора, които стоятъ далече отъ църквата. Таян комисн „Pro Deo“ излиза отъ убеждението, че днесъ една натуралистична или хуманистична христология не е въ състояние да даде на свѣта едно живо призвание и иска да постави въ центра на своята проповѣдъ въчеловѣчането на Исуса Христа. Поканени сѫ да сътрудничатъ въ „Pro Deo“ всички църкви въ Великобритания.

Жертвнѣ на болшевиизма въ Русия (споредъ офици. свѣтски сведения) сѫ 1,860,000 души, отъ които 6,000 души учители и професори, 8,800 лѣкари, 54,000 офицери, 260,000 войници, 105,000 полицейски, 49,000 жандарми, 355,000 души интеллигенция, 192,000 работници и 815,000 селяни.

Д-ръ Гюбелсъ (нѣмски сегашенъ министъръ) въ своята книга „Комунизмътъ безъ маска“ изброява, че до 1930 год. болшевикитѣ въ Русия сѫ избрали: 31 епископи, 1,600 свещеници и 7000 монаси. А въ съветскитѣ тѣмници въ сегашно време лежатъ: 48 епископи, 3,700 свещеници и 8,000 монаси и монахини.

Общото число на избититѣ и изпатрени на заточение отъ болшевикитѣ въ Русия духовни лица надминава 40,000 души.

Д-ръ Ст. Станчевъ.

Злокученско църковно настоятелство.

Обявление № 3. Църковното настоятелство при храма „Св. Троица“ с. Злокучень, Шуменска околия, обявява, че първата енория въ сѣщото село е вакантна и търси кандидатъ за свещеникъ съ богословско образование, който може да бѣде или семинаристъ, или отъ завършилитѣ Бачковското и Черепишкото свещенически училища.

Селото е много хубаво и красиво—едно отъ първитѣ издигнати въ културно отношение и най-голямо село въ околията. То има много добре уредена и голяма църква и голями обществени сгради: община, читалище и амбулатория. Освенъ това свързано е съ шосе съ околнитѣя центъръ и покрай селото минава новостроящата се ж. п. линия Шуменъ—Кариобатъ.

Енорията съ състои отъ 450 къщи съ 1600 жители и има всички изгоди за силенъ животъ и представлява благодатно поле за религиозна и културно-просветна работа.

Кандидатитѣ нека подадатъ заявление ведно съ документитѣ си въ св. Варненска и Преславска Митрополия и да се явятъ въ селото на пѣние, проповѣдъ и опознаване. 3—7—2

Отъ настоятелството.

Доситеевско църковно и-во — Харманлийско.

Обявление № 6. Доситеевското църковно настоятелство, Харманлийско, обявява на интересующитѣ се, че отъ 10 до 12 часа на 15-я день отъ публикуванетоъ настоящето въ „Църковенъ Вестникъ“ ще произведе търгъ съ тайна конкуренция за отдаване на предприемачъ направата на нова църква въ селото. Търгътъ ще се произведе въ Харманлийското Окол. Данъчно Управление.

Предплатието възлиза на 196,000 лева и за правоучастие въ търга се изисква 5% отъ девиза въ банково удостоверение.

Всички разноси по търга сѫ за сметка на предприемача. Законъ за Б. О. П. е задължителенъ.

Книжката по предплатитѣ могатъ да се разгледатъ всички прѣсвитеренъ день въ Старо-Загорското Областно Инженерство и въ Архирейското Намѣстничество въ гр. Харманли.

с. Доситеево, 11. I. 1936 год.

1—22—1

Председателъ: Свещ. М. х. Ивановъ

Изгубена е квитанцията за платенъ абонаментъ на „Църковенъ вестникъ“ за 1935 година на Църковното и-во с. Душанли, Пирдопско. Да се счита невалидна. 1—21—1

Настоятелство при църквата „Св. Атанасий“ въ гр. Харманлий

Обявление № 2. Обявява се, че втората енория, състоища се отъ 400 къщи при църквата „Св. Атанасий“ е вакантна и дири кандидатъ за свещеникъ, завършилъ Софийската или Пловдивската семинария.

Желаящитѣ кандидати да се явятъ на проповѣдъ, пѣние и опознаване. 2—20—1

Отъ настоятелството.

Настоятелство при църквата „Св. Спасъ“ с. Войводиново, Пловдивска околия.

Обявление № 1. — Обявява се енорията при храма Св. Спасъ въ с. Войводиново, Пловдивско, за вакантна. Желаящитѣ да представятъ документитѣ си и да се явятъ на пѣние и проповѣдъ.

Предпочитанъ се завършилитѣ духовна семинария. с. Войводиново, януарий 1936 г. 1—19—1

Отъ настоятелството.

Старо-Загорска Епархийска Свѣщоливница.

Обявление № 8. — Ст. Загорската Епархийска Свѣщоливница обявява на интересующитѣ се, че търси да наеме подходяще здание за помѣщение на Свѣщоливницата за 1936 год., начинающа отъ 1. I. г. г. — 31. XII. с. г. по доброволно спазвяване. Зданието трѣбва да отговаря на всички условия, които налага специалната работа въ Свѣщоливницата. Приетенателитѣ на таква, желающи да ги предложатъ да се отнесатъ до канцеларията на Свѣщоливницата презъ всеки прѣсвитеренъ день, а на 27. I. 1936 год. отъ 3 до 5 часа сл. обядъ ще се извърши окончателното спазвяване въ тържната зала на Старо-Загорското Областно Данъчно Управление.

Всички разноси по спазвяванетоъ сѫ за сметка на ивемателата.

Ст. Загора, 13. I. 1936 год.

1—18—1

Отъ Свѣщоливницата

Камбани

Църковни, училищни и свѣщници първокачествени винаги въ голѣмъ изборъ въ фабриката на

Георги Д. Алексиевъ и снове
ул. „Бабина-поляна“ № 20,—София, 9.
Искатьте оферти и каталога ни безплатно.

3—21—1

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е:

1. Царь Борис III.
2. Свѣтъ трѣбва да се преустрои. — † Софийск. Стефанъ.
3. Евангелски истини. — Т. п. Тод.
4. Художественъ отдѣлъ: К. Н. Петкановъ—Изь „Легендата за царь Борисъ“.
5. Културни прояви.
6. Бележки и отзиви.
7. Кинги.
8. Сказни и събрания.
9. Изъ печата.
10. Официаленъ отдѣлъ.
11. Църковна и обществена лѣтописъ: I У насъ; II Въ чужбина.
12. Обявления.

Редакторъ: Проф. Д. В. Долгеровъ.

Печатница С. М. Стайковъ — София